

List Preláta (máj 2015)

Mons. Javier Echevarría v liste vyzýva, aby sme sa uchýlili k modlitbe a opravili tak aj tú najmenšiu trhlinu medzi členmi rodiny.

11.05.2015

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Začiatok mesiaca mája, v mnohých krajinách zvlášť venovaného Panne Márii, nám pripomína, že máme do všetkých miest prinášať prostredie

Nazareta, cnosti a spôsoby konania svätej Rodiny, a to zvlášť s pomocou príkladu Panny Márie.

Dnes slávime liturgickú pamiatku svätého Jozefa robotníka, muža, do ktorého Boh vložil dôveru, že sa bude starať o Ježiša a Najsvätejšiu Pannu Máriu, jeho dva veľké poklady na zemi. Tento sviatok, skutočná vstupná sieň mesiaca Panny Márie, nás pozýva, aby sme do nazaretského domu vstúpili ďalej. A nezabúdajme, že tento domov dnes pokračuje v Cirkvi, pravej rodiny Božej, v príbytkoch kresťanov, a v tej *malej rodine* vo vnútri Cirkvi, ktorou je Prelatúra Opus Dei.

V priebehu tohto Mariánskeho roka sa vytrvalo modlime a modlime, a to zvlášť za inštitúciu rodiny, aby naplno zodpovedala Božiemu plánu a pripodobňovala sa božskému vzoru, ktorý nám bol ukázaný v Betleheme, v Nazarete a kdekoľvek

Ježiš na svojich namáhavých cestách odpočíval. Ako možno nemyslieť tiež na dom v Betánii, kde mu Lazar, Marta a Mária poskytovali prístrešok, aby si Majster odpočinul, a snažili sa ho čo najlepšie obslúžiť! Preto náš Otec – dobre to viete – Betániou nazýval svätostánky a nás povzbudzoval, aby sme stále dbali na detaily, ktorými vyjadrujeme pozornosť a lásku nášmu Pánovi, a spolu s Máriou a Jozefom sa Ježišovi klaňali.

Aj keď sa stále snažíme prenášať do svojich domovov prostredie svätej Rodiny, nesmieme sa čudovať, že sa nám niekedy nepodarí odrážať pokoj, ktorý tam vládol stále. Pripomeňme si, čo sa prihodilo Márii a Jozefovi, keď museli narýchlo utiecť pred Herodesovým prenasledovaním; nezabúdajme ani na to, že v prvotnej Cirkvi popri popisu harmónie, ktorá spájala prvých kresťanov, nechýbali ani stránky, kde čítame, ako sa pokoj

niekedy zastrel v dôsledku prenasledovania, nepochopenia zo strany okolia, alebo aj kvôli zlému konaniu jednotlivcov. Napriek tomu všetkému s pomocou Ducha Svätého prekonali tieto prekážky a zostali verní Ježišovi Kristovi s pokojnou oddanosťou.

Vnútri domova môžu ojedinele vyvstať rozpory a narušiť sa, aspoň na chvíľu, ovzdušie lásky, ktoré je životu viery také vlastné. V týchto prípadoch – tak ako vždy – je potrebné sa uchýliť k modlitbe, aby sme tak opravili aj tú najmenšiu trhlinu medzi rôznymi členmi rodiny a napomáhali tiež k dobru spoločnosti – **existuje totiž úzke spojenie medzi nádejou ľudu a harmóniou medzi generáciami..**[\[1\]](#)

A pri inej príležitosti pápež povedal:**Zväzok bratstva, ktorý sa v rodine utvára medzi súrodencami, je veľkou školou slobody a pokoja (...). Možno si to nie vždy**

**uvedomujeme, ale práve rodina
nás uvádza do bratstva vo svete!**
[2]

V posledných rokoch svojho života mával sv. Josemaría stretnutia s veľkými skupinami ľudí, ktorí mu rozprávali o svojich malých i nie tak malých problémoch a žiadali ho o radu. Nebolo zriedkavosťou, že otcovia a matky rodín trpeli preto, že ich synovia alebo dcéry boli vzdorovité, keď nastalo obdobie dospievania. Náš zakladateľ sa ich snažil upokojiť a pripomínal im, že v tomto veku sa vzdor vyskytoval vždy, aj keď možno v poslednom čase sa stal výraznejší. Ale liek naň, spoločne s modlitbou, sa nezmenil: **zachovaj pokoj so svojimi deťmi, nedávaj im facku len preto, že tak chceš. Deti sa nazlostia, ty sa budeš trápiť, trpieť, pretože ti na nich veľmi záleží, a okrem toho, aj tak sa musíš upokojiť. Maj trochu trpezlivosti, pokáraj ich vtedy, keď**

už ich zlosť prejde, a to osamote. Nepokor ich pred ostatnými súrodencami. Porozprávaj sa s nimi s istým odôvodnením, aby si uvedomili, že majú konať ináč, pretože tak sa budú páčiť Bohu. Týmto spôsobom ich vychovávaš a zajtra budú schopní vydať sa na cestu životom a byť dobrými kresťanmi a dobrými rodičmi, ak ich Boh povedie touto cestou.

Takže to prvé, čo máš urobiť, je vyhnúť sa obom extrémom: prílišnej dobrotivosti a tvrdosti.[3]

Sv. Josemaría tento spôsob konania prevzal z Evanjelia. V jeho rozhovoroch s rodičmi môžeme ľahko rozpoznať pokyny nášho Pána ohľadne láskyplného udeľovania bratského napomenutia, aj keď v týchto prípadoch to priamo takto nazvané nie je. V Opus Dei sa musíme všetci snažiť, aby sme uvádzali do praxe túto kresťanskú

povinnosť tak úzko spätú s učením samotného Krista. Potom porozumieme tomu, že medzi otázkami, ktorými náš Otec *meral tep* centra Diela, do ktorého zavítal, bola tiež táto: **dáva sa tu bratské napomenutie?**

Učili sme sa, že sv. Jozef prijímal posolstvo z neba počas spánku. S myšlienkou na túto skutočnosť pápež pripomína, že **nie je možné, aby rodina nesnívala. Keď sa z rodiny vytratí schopnosť snívať, deti nerastú, láska nerastie, život ochabuje a uhasína.**^[4] A otcov a matky vyzýva k tomu, aby sa každý deň, pred tým, ako sa odoberú na odpočinok, zamysleli takto: **Sníval som dnes o budúcnosti svojich detí? Sníval som dnes o láske svojho manžela, či manželky? Sníval som o svojich rodičoch, starých rodičoch, ktorí niesli dejiny vpred až k môjmu narodeniu?** ^[5]

Tieto otázky by sme si tým či oným spôsobom mali klásť my všetci. Premýšľajme každý deň, či sa modlíme za svojich bratov a svoje sestry v Diele, za svoje rodiny a za osoby, ktoré navštevujú apoštolské diela; či pre nich od Boha vyprosujeme to najlepšie, to, čo potrebujú najviac; či sa v modlitbe zamýšľame nad tým, ako im pomôcť..., či im dokážeme poslúžiť, bez toho, aby sme za to niečo očakávali späť – už teraz nás majú radi!

S veľkou mocou – tak sa to píše v Skutkoch apoštolov– *vydávali apoštoli svedectvo zmŕtvychvstania Pána Ježiša a na všetkých spočívala veľká milosť.* [6] Podnecovaní Duchom Svätým s optimizmom prekonávali prekážky, ktoré sa stavali do cesty ich práce, a dokonca ich naplňovala radosť, keď museli znášať urážky, väzenie a bitie pre Ježišovo meno. [7] Táto pevnosť

ducha, to, že tvárou v tvár
protivenstvám rástli, sa posilňovala
vďaka starostlivosti, ktorú im
venovala Matka Ježišova, a zároveň
Matka každého z nich. Od chvíle, keď
na Turíce zostúpil Duch Svätý,
správali sa k nej s väčšou synovskou
dôverou. **Modlitbu učeníkov** – píše
naš Otec v tejto súvislosti–
sprevádzala modlitba Máriina:
bola to modlitba zjednotenej
rodiny.[8] Tak máme postupovať aj
my, zvlášť počas tradičnej májovej
púte, ktorá má v tomto roku
jedinečnú náplň: s dôverou zanechať
v rukách našej Matky Modlitbu
Cirkvi za ovocie Synody o rodine,
ktorá sa uskutoční v októbri.

Okrem toho zajtra uplynie 80 rokov
odo dňa, keď sa v Diele zrodil tento
zvyk májových pútí, ktoré už milióny
ľudí na celom svete prijali za svoj.
Keď po mnohých rokoch spomínal na
ten 2. máj 1935, pri jednej zo svojich
posledných návštev svätyne v

Sonsoles, sv. Josemaría povedal: veľa sa modlite k Najsvätejšej Panne Márii v mesiaci, ktorý začína. Májové púte sú niečo nádherné. Ja som bol včera v Sonsoles a premýšľal som nad tým, že keby všetci, ktorí v počas mesiaca mája konajú púte po celom svete – v Európe, Ázii, Afrike, Amerike a Oceánii – šli do Sonsoles jeden za druhým, tak by do tejto pútnej kaplnky Panny Márie prichádzali a odchádzali davy ľudí bez prerušenia, od 1. januára až do 31. decembra.[9]

So zbožnosťou a s nasadením všetkých, pevne spojení s pápežom, biskupmi a ostatnými kresťanmi, povznesme k nebu silnú modlitbu za Cirkev, za svet, za rodiny, za občiansku spoločnosť. Tak sa osobné i korporatívne aktivity v službe dušiam viac rozvinú a naplnia účinnosťou. Náš Otec hovoril, **že všetky apoštolské úlohy a**

prostriedky k ich uskutočneniu sú onus et honor, bremeno i pocta (...) numerárov, pridružených, supernumerárov; a tiež spolupracovníkov. Klamal by sám seba a mal by nesprávneho ducha ten, kto by sa domnieval, že tieto podujatia sú len vecou numerárov, pretože je nevyhnutné, aby sa o nás vždy mohlo povedať – v súvislosti s našimi apoštolskými snahami – to, čo sa píše v Skutkoch: multitúdinis autem credéntium erat cor unum et ánima una (Sk 4, 32), celé množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu.[10].

V predposlednom aprílovom týždni som som bol vo Valencii, kde som – na pozvanie kardinála arcibiskupa – slávil v katedrále svätú omšu na poďakovanie za blahorečenie dona Álvara a mal prednášku o jeho práci na Druhom vatikánskom koncile. Okrem toho som sa stretol s

mnohými svojimi dcérami a synmi a s ľuďmi každého veku, ktorí sa podieľajú na prácach Diela. Pomôžte mi vzdávať vďaky Bohu za duchovné plody, ktorým sa mu zaľúbilo dať rásť. Sprevádzajte ma tiež pri poďakovaní za kňazskú vysviacku skupiny vašich bratov, numerárov, ktorí budú 9. mája vysvätení v Bazilike svätého Eugénia. **Deo omnis glória!**

Zakončím, moje dcéry a synovia, spomienkou na novénu svätého Josemaríu k Panne Márii Guadalupskej v máji 1970. Vydal sa na túto cestu, aby sa modlil za Cirkev, za Svätého Otca, za Opus Dei. A koľko plodov to prinieslo! A budú aj naďalej hojné, vďaka Božej добрote a príhovoru Preblahoslavenej Panny Márie, pokiaľ sa budeme snažiť dennodenne kráčať v šľapajach nášho Otca, tak ako to verne robil don Álvaro. K tomu sa obracajme o príhovor, zvlášť teraz 12. mája, v deň,

keď budeme poprvýkrát sláviť jeho
liturgickú pamiatku.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. mája 2015.

[1] Pápež František, Príhovor na
generálnej audiencii, 11-II-2015.

[2] Pápež František, Príhovor na
generálnej audiencii, 18-II-2015.

[3] Sv. Josemaría, Poznámky z
rodinného stretnutia 24-XI-1972.

[4] Pápež František, Stretnutie s
filipínskymi rodinami, 16-I-2015.

[5] *Tamtiež.*

[6] Sk 4, 33.

[7] Pozri Sk 5, 41.

[8] Sv. Josemaría, *Íst' s Kristom*, č. 141.

[9] Sv. Josemaría, Poznámky z
rodinného stretnutia 29-IV-1969.

[10] Sv. Josemaría, List 31-V-1954, č.
34.